

Korfbal

Noren doen het niet

In zijn column van zaterdag 25 januari vergelijkt Youp van 't Hek schaatsen met korfbal. Zijn geschetste overeenkomst („Alleen wij en een paar Noren doen het.”) is echter onjuist. Er zijn 32 Europese landen lid van de Internationale Korfbal Associatie, maar uitgerekend in Noorwegen wordt niet gekorfbald.

Frank van Lenthe Wageningen

Spelling

Genitief op de mestvaalt

Onder de kop ‘Staatsportret’ trof ik de volgende zin aan: van het gezicht deR koning. Misschien is dat gezchrijfwijze ironisch bedoeld, wat gezien de context van de rubriek ‘In de marge’ mogelijk is. Anders vraag ik mij af of de taalverloedering nu al zover is voortgeschreden dat ook de mannelijke genitiefvormen op de mestvaalt terecht zijn gekomen. Tijdens het tv-verslag bij de troonswisseling hoorde ik Rob Trip ook al twee keer ‘commissaris der koning’ zeggen. Maar toen dacht ik alleen nog dat het kennelijk een kwestie van ‘even wenen’ was.

C. Menderhof Krimpen aan den IJssel

Vrouwenemancipatie

Man moet zijn kans grijpen

Het stuk van Boomsma en Price (NRC 18 jan.) is exemplarisch voor de stand van de emancipatie in Nederland: zelfgenoegzaam leunen de heren achterover in hun voorrecht om uit het niets de natuur tevoorschijn te toveren als legitimering voor ongelijkheid en onrechtvaardigheid. Hun vraag „Was will das Weib?“ verdient een wedervraag: „Was soll der Mann?“.

Emancipatie gaat niet alleen over vrouwen. Het gaat minstens zoveel over mannen en over de beperkingen die voortvloeien uit maatschappelijk opgelegde rollen. Het wordt hoog tijd dat mannen hun bijdrage leveren aan voltooiing van de vrouwenemancipatie. Daar hebben ze zelf een hoop bij te winnen.

Ze zouden er goed aan doen met elkaar te onderzoeken hoe ze hun eigen levens en dat van de vrouwen en kinderen in hun leven kunnen verbeteren. Hoe ze de krampachtige opvattingen over mannelijkheid kunnen doorbreken, die opleggen dat het kostwinner-schap hun levensdoel is, dat hardheid en agressie waardevoller zijn dan hulpvaardigheid en inlevingsvermogen.

Nu de klassieke mannenrol op losse schroeven staat, ontstaat een crisis rond deze mannelijkheid. Daar laten we graag het bekende adagium ‘crisis is kans’ op los.

Gelukkig zijn er steeds meer mannen die deze kans met beide handen aangrijpen.

Jens van Tricht en Jos van der Schot

Fulltime is niet de norm

In het huidige debat over de betaalde arbeid van vrouwen en mannen wordt vaak net gedaan offeministen altijd stredden voor fulltime arbeid.

Niets is minder waar; dit is pas sinds de jaren negentig van de vorige eeuw prominent geworden, in het kielzog van de economische *boom*. In de jaren zeventig werd gepleit voor een vijf-urige arbeidsdagen in de jaren tachtig voor een 25-urige arbeidsweek voor iedereen. Dit werd zelfs tijdelijk overgenomen door de PvdA en door de vakbonden, niet zozeer uit emancipatorische overwegingen als wel als middel tegen werkloosheid.

Vrouwen doen nu precies wat de twee-

de feministische golf van hen vroeg. En ook zijn er steeds meer (jonge) mannen die niet meer fulltime willen werken. Deeltijdwerk is in de hoogste regio's van het betaald werk nog veel te weinig doorgedrongen en een mentaliteitsverandering is hard nodig. Bovendien is er nog geen oplossing voor de economische onzelfstandigheid van een grote groep vrouwen in deeltijdbanen op laag niveau. Economen kunnen meer aandacht aan dit vraagstuk geven dan tot nu toe. Een pleidooi voor fulltime arbeid voor beide seksen als toppunt van emancipatie, die nu zou stagneren omdat de meerderheid van de Nederlandse vrouwen in deeltijd wil werken, is historisch gezien een misvatting.

Anneke Ribberink is universitair docent politieke geschiedenis aan de Vrije Universiteit Amsterdam en promoveerde op een studie naar de beginfase van de tweede feministische golf in Nederland

Groningen

Noorden is zelf aan zet

Het aardgas wordt sinds 1959 bij Slochteren uit de grond gehaald. De streek werd er in de ogen van de bewoners niet zichtbaar welvarender door. Terwijl de bodem nu schokt en daalt en gebouwen verzakken, gaan de laatste overgebleven bedrijven met laaggeschoolde arbeid ten onder. In het noorden is met de teloorgang van traditio-

nele agrarische industrieën en de scheepsbouw een beperkte harde kern van industriële bedrijven gebleven. De misère is met de perikelen rondom de aardgaswinning en aluminiumsmelter Aldel in Delfzijl weer in een nieuwe ronde gekomen. En de noordelijke bestuurders schieten in de vrouwde reflexen die we kennen sinds de jaren zestig en zeventig. Groningen als wingewest! NRC van 10 januari bericht over het faillissement van Aldel. Aldel was al lang failliet, niet door de nadelige stroomtarieven, maar door de wereldmarkt. En wellicht ook omdat het werd leeggetrokken door de Amerikaanse investeerder. Deze analyse van NRC kreeg in het noorden geen enkele aandacht.

Door in de rol van verliezer te kruipen wordt wederom met succes aan het helpersyndroom van landelijke bestuurders geappelleerd. De eerste 1.2 miljard is al weer veiliggesteld. De subsidie die hierdoor openklapt heeft tot gevolg dat de lethargie wordt voortgezet. Het wordt tijd om het probleem in de eigen regio te zoeken.

Herman Blom Groningen

Sotsji

Geen plaats voor Japin

Als de Sotsjidelegatie niet kan worden uitgebreid om beveiligingstechnische

redenen, dan kan toch iemand van dat kwartier zijn plaats afstaan aan de homoseksuele schrijver Arthur Japin? Tenzij die delegatie de prijs was voor de vrijlating van de Greenpeaceactivisten. Danga je hem niet ‘vervuilen’ door activistisch een homoseksueel toe te voegen.

Bismarck zei het al. „Het is met politiek net als met worst. Je kunt er maar beter niet bij zijn als die gemaakt wordt“.

Anna Haar Amsterdam

Bibliotheken

Kritiek op minister onnodig

In NRC van 24 januari wordt het rapport van de commissie openbare bibliotheek, waarvan ik voorzitter was, positief besproken. Taak van onze commissie was om na te denken over de rol van de bibliotheek in het jaar 2025. Dat was een breinbreker, want digitaal rukt op. En de vraag is dan of, en zo ja welke taken er voor de bibliotheek overblijven. Die taken zijn er, en de krant somt ze welsprekend op. Het commentaar laat echter na te vermelden dat onze commissie ervan overtuigd is dat digitaal en fysiek hand in hand gaan, en dat bibliotheken er hard voor zullen moeten vechten om de vooraanstaande plaats die zij nu in het maatschappelijk leven innemen, te behouden. Zij moeten, zo is één van onze conclusies, ondernemend worden.

Laat die samenhang tussen fysiek en digitaal nu net ook de opvatting van minister Bussemaker zijn, die afgelopen week een wetsvoorstel publiceerde, waarin die facetten samengaan. Terecht zet zij een lijn uit voor de digitale bibliotheek, maar ze vergeet de fysieke bepaald niet.

Het is dan wonderlijk om in datzelfde hoofdredactionele commentaar te lezen dat het werk van onze commissie in scherp contrast staat met het wetsvoorstel van de minister, die ten onrechte krachtig berispt wordt omdat zij het helemaal over de digitale boeg zou gooien. Waar is dat voor nodig? Misschien iets voor de ombudsman van de krant om zich over te buigen? Ik hoop dat wij alle drie gelijk krijgen: de minister, de krant en onze commissie: dat de bibliotheek, in nieuwe gedaante, een stut in onze maatschappij mag blijven.

Job Cohen Amsterdam